

Publicerad 2009-01-11 22:57 av FridaF

Jag står bredvid en säng...

Jag står bredvid en säng. Den är helt klädd i vitt, från grunden till den minsta detaljen.

I den ligger en flicka. Hennes ansikte är vitt, nästan lika vitt som sängen själv.

Det går massa slangar och sladdar från henne hit och dit till olika apparater.

Jag tittar på en. Den visar hennes puls, hennes hjärtslag, hennes liv.

Pip, tick, tick, tick, pip, tick tick, pip, tick, pip, pip, tick tick tick...

Ojämn. Som vindar under en förfärlig storm.

Pulsen hoppar, upp och ner, upp och ner, aldrig still, aldrig en vila.

Flickan ligger där, vrider på sig, vänder och trixar, men hon är inte bekväm, hon kan inte hitta något sätt att vila ordentligt, hon är på något vis alltid obekvämt.

Stryker min hand genom hennes hår, nuddar vid hennes panna och känner den intensiva värmen.

Värmen bränner mina fingrar och drar undan den, men smärtan hänger kvar.

Ett svagt mumlande, ett försök att vakna, misslyckas, mumlandet dör bort, så gör även livet.

Flickan är döende, det är inte svårt att se. Hennes ansikte så vridet, hon fast i en feberdröm.

Plötsligt ser jag något väldigt bekant, något som påminner mig om något kärt.

Jag känner ett konstigt starkt band, mellan mig och flickan. Ett starkt ogenomskinligt ett som binder mig vid hennes sida.

Jag sitter bredvid sängen, håller hennes brännheta hand i min egna kalla, de alltid kalla.

Plötsligt tittar jag upp från sängen, och jag tittar rätt in i flickans ansikte.

Fast det ser mer annorlunda ut, mer lugnt, mer sansat, men färgen är densamma.

Stirrar in i bilden som stirrar tillbaka på mig, sitter, funderar, undrar.

Sen ser jag att det blinkar, jag hoppar till, bilden hoppar till, och jag inser, det är jag.

Det är jag som är flickan, det är jag som är döende.

Ett oroväckande starkt ljud väcker mig ur min slummer. En varningsklocka ringer.

Tittar förvånat på apparaten och ser hur alla siffror rasar, hur en stark röd lampa lyser.

Inser skräckslaget vad som händer och försöker med allt jag kan för att stoppa det, men inget hjälper.

Ropar på hjälp, men inget ljud kommer ut ur min mun, jag är stum.

Jag tittar gråtande på flickan, mig själv, jag ser mig själv dö, och jag kan inte göra något för att stoppa det.

Jag ser hur hennes bröstkorg ansträngt höjer sig en sista gång, hör hennes svaga hjärta slå ett sista desperat slag.

Ett öronbedövande biiiiiiiiiiip, ett rakt streck, ser hur allt försvinner framför mig, flickan är borta.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren FridaF med Poeter.se id #25877 innehar upphovsrätten